

(המשך מעמוד 35)

הרוויח שני מיליון דולר בהימורים באמריקה. כתבה זו, שלא היתה אמת, היתה גורמת לטיסונה בעיות והטרדות, והוא שמח להיפטר ממנה כסכום של 3000 דולר.

„ביריון שכונתי“

השופט הישורה את לביב ל- „ביריון השכונתי“ שכולם מפחידים מפניו, וכאשר הוא מסתובב ברחוב ניי גשים אליו אנשים ונותנים לו כספים ושויי-כסף מחמת הפחד, אך ללא כל איום מידי. במקרה של עיתונאי ה' נהוג כך, מהרהר השופט, אין מקום להעמידו לדין על קבלת-שחוח. אולם מאחר שאישום כזה לא הועלה בכית' המישפט, אין השופט רן נו.

השופט מרשיע את לביב בעניין קבלת הכסף מטיסונה, מכיוון שמצא כי לביב איים לפגוע בטיסונה שלא כדין על-ידי פירסום כתבה שלא היה בה אמת, והיה בה לגרום לו להטרדה רבה. יש לציין כי האישום בעניין טיסונה היה אחר מארבעה אישומים שסניגורו של לביב טען כי אין כלל להשיב עליהם, ולכן גם לא התגונן נגדם בעת המישפט.

שמואל פלאטרשווין אינו נמנה אומנם עם חוג יושבי אקסודוס ולביב לא הכירו משם, אלא מעת היותו חבר נכנסת. אולם גם פלאטו הוא מכרם של גניש ומיזרחי. היה זה המקרה היחיד של הכחיש לביב כי קיבל כסף. הוא סיפר כי אומנם קיבל סכום של כ-3000

הבטחתו של לביב שלא לכתוב עליו כתבות מזיקות.

יתר האישומים היו בעיקר על רקע של נסיון להשיג מודעות ל- עיתונו של לביב. מאה מחברות כלכי ליות גדולות. התביעה טענה כי לביב דרש מודעות אלה, תוך איום בפיר סומים מויקים אם לא יקבל מודעות, אך בית-המישפט גרס כי לביב השתמש יותר בשיטות של פיתוי מאשר איום:

● השופט לא מצא כי היו איומים בעניין חברת ורד ומקורות. שמימו את שהייתו של לביב ואשתו בכראויל בשנת 1971.

● השופט לא מצא כי היו איומים מצד לביב על איתן אבניאון מחברת הסנה. שנתן מודעות לעיתונו של לביב.

● לא היתה חסיטה מגז' לביב, מחברת אליאנס בחודרה, מכיוון שלביב לא עלה על רוכד-העדים ולא סתר את גירסתו של לביב.

● לא היתה חסיטת מודעות מחברת אתא. כאן התעכב השופט על דרך הפעולה של לביב וקרא לו גסירות וחטריגישות. לביב פנה למנהל חברת אתא. אותו הכיר מקודם, וביקש ממנו לתת מודעות לעיתונו. הוא הביא איתו גליון קודם של מאה, שבו נכתב כי שאל איזנברג, שהיה אז אחד מבעלי-המניות העיקריים של אתא. הוא משי-תפיפועלה עם הנאצים וכי כל אדם הגון יסרב לכוא איתו במגע. „הגיותו של הנאשם לא מנעה ממנו לבקש מודעות מחברה שבשליטת אותו אדם.“ כתב השופט, „נכונות הנאשם לבקש

השופט הכיר בכך שהצטרבות הה' אשמות נגד לביב נוצרה בגלל שינאתם של בצלאל מיזרחי ותכריו, שלביב התייצב נגדם בעת מישפט הארץ. הם דאגו לפנות למישטרה וליוסם תלונות וחקירות נגד לביב.

המישטרה גם היא זוכה בביקורת מפי השופט, שאינו מכין מדוע דחתה חקירות נגד קציני-מישטרה שונים, שעליהם התלונן לביב. השופט תוהה מדוע הורה פרקליט-המחוז, אהרון שרר, לעכב חקירות נגד קצינים אלה עד שיסתיימו ההליכים במישפט לביב. ברור לשופט כי העימות בין לביב והמישטרה אינו דבר חדש. לביב פירסם בעיתונו כתבות שאינן מפורות קציני-מישטרה, והם דאגו לנסות להפלילו וגם להאזין לשיחותיו של לביב, גם שלא לצורך. אך עם כל זה אין השופט מוצא כי עוינות זו גרמה לקלקול השררה, וגורם כי החקירה נגד לביב התנהלה כמקובל וכלכה.

לביב והעיתונות זוכים להתיי חסיות והערות שונות. שלעיתים אינן מחמיאות. „אינני תמה על כך שמי שהיטיב עם הנאשם, כהלואה או כבודעה, ראה את עצמו נאלץ לעשות כן, וממילא ראה את עצמו נחסט על-ידי הנאשם. חסיטה ללא איומים רק מפני שהנאשם הוא עיתונאי במיק צועו, הכותב על מיסחר וכלכלה, מיש-טרה ופלילים, תחומים היכולים לפגוע בו גם כאשר תוכן הכתבות אמת, וכל עובדה מדוייקת.

„המסקנה העולה מכלל הראיות ר' מבחינת התנהגותו של הנאשם היא, לדעת, התנהגות שבמיקרים רבים לא היתה התנהגות ראויה והולמת עיתר נאי. אבל כשהוא פעל במהלך-העסקים הרגיל של בעל-עיתון, או נהג כמניהגם של אנשים הפונים למכריהם בבקשות לעזרה ולעסקים שונים — אין ביכולתו לקבוע בוודאות הדרושה אילו מחשבות וכונות קיננו בלב הנאשם, ואין לנו אלא מה שעניינו ראות. לכן, במקום שההרשעה המת-בקשת אינה נתמכת על בסיס של איום, אלא שהאיום אמור להשתמע מכך שה' נאשם עסק בכתיבה בעיתונים נושאים מסויימים — אין עבירה ואין הרשעה.“

כתב השופט. „כאשר לא הוכחו איומים, או כאשר הוברר כי הנאשם לא איים, לא במפורש ולא במרמז, ולא הוכח כי הנאשם כתב או הכין את כתבותיו ככוונה לסחוט טובות-הנאה — האפשרות היחידה להרשעת הנאשם יכולה להיות רק אם ייקבע שרי בעיסוקו של הנאשם, שיש בו כדי להרתיע את מי שצפוי לבי-קורתו, כדי להרשיעו בעבירה. אפי-רות זו תביא להרשעה גם במיקרים אחרים, שבהם פניותיו של הנאשם נעשו במהלך הרגיל של עבודתו וכי מקובל בתחום עיסוקו, וכו' במענה חיובי מפני שלביב של האיש קיננה תחושה, הרגשה, אימה, שמה הסייוב יגרור תגובה פוגעת ומזיקה, פרייעטו של הנאשם מעל רפי-העיתונות. סכר רני שאפילו התביעה איננה מרחיקה לכת עד כדי כך.

„אם נראה בפניות הנאשם, שנעשו בדרך הרגילה והמקובלת למכריו — להשגת הלוואות, והמנהל-יחברה — לקבלת מודעות, משום איום, רק בגלל עיסוקו כעיתונאי ובעל-עיתון, לא יהיה לך עיתונאי, או בעל-שררה שיוכל ללוות כספים ממכר (שאינו בהכרח ידיד-נפש), או לקנות מוצרים, או למסור מכונתו לתיקון, ולנהוג ככל האדם בעירו, שהרי תושביה יודעים את כוחו, שמה יאמר אדם שהוא זכה בהלוואה, כתיקון-מכונתו, בהנחה על מוצרים, בטובות-הנאה, בגלל האיום המשתמע מהכוח הטמון בעיסוקו או במעמדו או בתפקידו.

„אכן, ייטיב האיש אם יימנע מה' שגת צרכיו בדרך שתביא עימה לזות-שפתיים, אפילו אם ינהג ביושר וללא כוונה רעה. אבל אין איסור על-פי החוק, המונע ממנו לפנות לבני-עירו.“ בית-המישפט טייל על לביב עונש, על העבירות שבהן הורשע. אולם ה' עונש האמיתי עלול לבוא מהעיתונות. היא תחליט אם לקבל את לביב בחזרה לדפי, אחרי פסק-הדין של השופט שטרזומן, או תנעל אותם בפניו.

שופט שטרזומן משגיח כשרות

מודעות מחברה שבועליה מושמץ על יו, ממש בשעה שהוא שוטח את כשנתו לפני נציגי-החברה, מתיישבת גם עם גסות-רוחו וחוסר-רגישות בני-הול מגעים עם החברה.“ אך אין זה בי-טוח להרשיעו בעבירה זו.

המיקרה האחרון בו הורשע לביב הוא בעניין אברהם פו. פו היה עיתונאי שעבר אצל לביב. אחרי שהסתכסכו, נתן לו לביב צ'ק בלירות שטרלינג. הצק לא נפרע, ופו פנה לעורך-הדין אריה צ'רטוק, כדי שזה יגיש את הצ'ק להוצאה-לפועל. לביב התרגז על ההוצאות המיותרות שייגרמו לו על-ידי ההוצאה-לפועל, ופנה גם לפו וגם לעורך-דינו כדי שיכטלו את ההליכים ולא ידרשו ממנו את ההוצאות הללו. הוא איים שאם לא יעשו כך, יפנה ל' מישטרה ויגלה לה פרטים על עבירות שונות של פו. בכך מצא השופט כי לביב עבר עבירה של חסיטה כאיומים.

אדם בעירו

השופט קבע כי הפרקליטות היתה ערה לכך שאין בידה די ראיות לכל תיק, ולכן חשבה לצרף את כל האישומים יחדיו, כדי שכולם ייחד ייצרו הוכחה של שיטה, ויגרמו להר-שעתו של הנאשם. שיטה זו נכשלה.

למישטרה ראיות נסיבתיות למכביב — אבל לחשודה יש הסברים ויש חיוכים, מתרגשת, אם כי בהסבריה יש חורים

גיתית: החוליה החסודה

כדי לעקוף מיכשול זה באה מפאריס בדרוכו יוני שהיה ברשותה. את הדרוכו המזוייף הזה רכשה בצרפת והתכוונה למכור אותו שם, מכיוון שהיה לה גם דרכון צרפתי מזוייף, אותו קיבלה מידי צרפתי שהיה חייב לה כסף. הדרוכונים הוחזקו בכספת על שמה של גיתית בפאריס. ביום הנסיעה לא הגיע הקונה לדרוכו, וגיתית החליטה באופן ספונטני לנסוע לישראל בדרוכו היווני. היא חשבה לראש פיאח נוכרית

חוקרי המישטרה ממש מיוי' אשים. יש להם כלי-כך הרבה וכלי כך מעט. הם חוקרים את גיתית איזראלוב מרגע הגיעה ארצה, וטרם השיגו את החוליה החסרה להם, זו המקשרת אותה ישירות לרצח בעלה, יוסף איזראלוב. בלי חוליה זו חוששים החוקרים להגיש כתבי-אישום נגדה, פן יעשה מהם סניגורה המוכשר של גיתית, עורך-הדין מאיר זיו, צחוק בבית-המישפט, ויקרע את מסכת ראיות-התביעה לגזרים. למישטרה יש ראיות נסיכתיות

גופת איזראלוב ליד המבונת דרכון של גבר

קרבן איזראלוב ואמו פאות נכריות

למכביב. הם מצאו מניע לרצח. גיתית עצמה סיפרה להם כי ביקשה מידידה, יוסף מולר, ללכת איתה לעורכת-הדין נחמה רן, להוריד את הפיאח הנוכרית שהוא נוהג לחבוש, להתחזות כבעלה ולחתום בשם בעלה על צוואה לטובתה. צוואה מזוייפת זו מהווה את המניע לרצח. על פי גירסת המישטרה.

גיתית גם הודתה כי לביל הרצח שהתה בישראל והתראתה עם בעלה. היא סיפרה לחוקרים כי החליטה לבוא לישראל כדי לקבל כסף שהיה לה אצל זוג ידידים בתל-אביב.

כסף זה היה תמורתה של רירה שמכרה ברמת-אביב ג', והידידים הללו החליפו את השקלים לדולארים. גיתית באה כדי לקבל את הדולארים. היא חששה להיכנס לישראל, כך אמרה למישטרה, מכיוון שאחרי ג' רושיה, התלונן בעלה עליה במישטרה כי לקחה חפצים שונים מביתו, והיא חששה פן שמה מופיע ברישומי מישטרת-הגבולות.